

EVERLESS

Lieve lezer,

Boeken uitzoeken voor je 'eigen' fonds doe je nooit alleen. Ik heb het geluk dat ik mag samenwerken met Lotte Dijkstra, die met mij meeleest en het gelukkig (bijna) altijd met mij eens is als ik een boek selecteer om uit te geven.

Everless. Het meisje en de alchemist is echter een keuze van Lotte. Haar eerste zelfstandige acquisitie waar ik veel minder mee te maken heb. Ik zag hoe ze zich door tientallen boeken worstelde, totdat ze tegen mij zei: 'Deze is het. Deze moeten we uitgeven.' Toen ik haar vroeg of ze dat zeker wist, zo zeker dat als we de boeken niet zouden verkopen, ik ze dan allemaal bij haar op het dakterras zou storten met een hoogwerker, en of ze het dan écht écht nog steeds wilde uitgeven, zei ze ja.

En ik geef haar groot gelijk. Ik heb *Everless* verslonden. Het is een beetje een mix van *Downton Abbey* (Dowager Countess of Grantham, *anyone?*) en *De selectie* – maar dan iets luguberder, want het feit dat je kunt betalen met je bloed is een bizar randje dat Sara Holland zo overtuigend weet te brengen dat je direct voor je ziet hoe het zou werken. De setting is geweldig, het gegeven van de tijd uniek, de hoofdpersoon stronteigenwijs en *oh boy*, er zit een plotwending in die ik absoluut niet zag aankomen. Lotte heeft een geweldig boek uitgekozen, waar ook nog eens een te gekke cover voor is gemaakt. Ik kan niet anders dan heel erg blij zijn met haar keuze, en ik ben ontzettend benieuwd wat jullie ervan gaan vinden (en Lotte zeker weten ook)!

Heel veel leesplezier!

#Spreadthebooklove

Myrthe Spiteri

Uitgeefdirecteur Blossom Books

SARA HOLLAND

EVERLESS

HET MEISJE
EN DE ALCHEMIST


Blossom
BOOKS

Aan mijn ouders, voor alle verhalen.



Veel mensen zijn bang in het bos. Ze durven er niet te komen omdat ze de oude verhalen geloven, over feeën die de tijd in je bloed stilzetten, of heksen die met één zucht je jaren over de sneeuw laten wegsijpelen. Er wordt zelfs gezegd dat de geest van de Alchemist hier ronddwaalt en dat hij met één fluistering een hele eeuw kan stelen.

Ik ben niet bang voor verhalen. Ik ben bang voor het echte gevaar dat hier op de loer ligt: dieven die je in een hinderlaag lokken, met botte messen en alchemistisch poeder aan hun riem, om tijd te stelen van iedereen die zich buiten de veilige grenzen van het dorp waagt. Bloedrovers worden ze genoemd. Vandaar dat papa eigenlijk niet wil dat ik ga jagen, maar er zit niets anders op. Gelukkig zijn er in de winter geen struiken waarachter de bloedrovers zich kunnen verstoppen, en geen vogelgeluiden die hun voetstappen verdoezelen.

Bovendien ken ik deze bossen beter dan wie ook. Ik vind het fijn om hiernaartoe te gaan, met de verstregelde takken boven mijn hoofd die het zonlicht tegenhouden en me voor de snijdende wind beschutten. Ik zou hier wel de hele dag willen doorbrengen. Ik zou gewoon willen blijven lopen, tussen de bomen, die glinsteren onder een web van fijne ijsdraden, door het gefilterde zonlicht dat als scherpe speren naar beneden valt. Vergeet het maar.

Het is verbeelding. Ik zou mijn vader nooit achterlaten, zeker niet als hij...

Vertel de wereld wat je vindt van #Everless
Vind de auteur: @Sara__Holland
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 / JD021801
Copyright © 2018 Nederlandse editie: Blossom Books
Copyright © 2018 by Glasstown Entertainment, LLC

GLASSTOWN
ENTERTAINMENT

Oorspronkelijke titel: *Everless*
First published by HarperTeen
Nederlandse vertaling: Aimée Warmerdam
Omslagontwerp: HarperCollins design team
Nederlandse omslagbelettering: Studio L.E.O.
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.

‘Dat is hij niet,’ zeg ik hardop tegen mezelf.

De leugen bevriest in de winterlucht en valt als sneeuw op de grond. Met de neus van mijn laars trap ik ertegen.

Volgens papa zijn sommige van deze bomen wel duizend jaar oud. Ze stonden hier al voordat iedereen die nu nog leeft geboren werd, zelfs de koningin; ze waren er al voordat de Alchemist en de Tovenares tijd aan bloed en ijzer verbonden – als er ooit zo’n tijd geweest is. Wanneer wij allang verdwenen zijn, zullen deze bomen hier nog steeds staan. En toch zijn het geen roofdieren, zoals wolven en mensen. Hun wortels, die onder mijn voeten door lopen, blijven niet in leven door andere planten te verschrompelen totdat ze grijs zijn. En hun tijd kan niet via hun bloed wegvloeien.

Leken wij maar op bomen.

Papa’s oude musket hangt zwaar op mijn rug, nutteloos. Al kilometerslang valt er niks te beleven, en over een paar uur is het donker en zullen de marktstallen een voor een hun schaduwen op het plein werpen. Ik moet naar de chirurgijn. Ik had gehoopt dat ik door te gaan jagen rustiger zou worden, zodat ik voorbereid zou zijn op wat ik moet doen. Maar ik ben juist nog banger geworden.

Morgen moet de pacht voor Crofton worden betaald. Zoals elke maand zal de familie Gerling haar schatkist aanvullen met onze bloedijzers. In ruil voor hun bescherming, beweren ze. Voor hun land. Vorige maand, toen we geen geld hadden om te betalen, liet de pachtinner het bij een waarschuwing – papa zag er zo ziek uit, en ik zo jong – maar hij deed het niet uit vriendelijkheid. Deze maand zal hij het dubbele vragen, of nog meer. En nu ik zeventien ben, en ik voor de wet mijn jaren mag bloeden, weet ik wat me te doen staat.

Papa zou woedend zijn, als hij erachter zou komen.

Nog één poging, zeg ik tegen mezelf als ik bij een beekje kom dat tussen de bomen door loopt. Het stroomt niet meer, het oppervlak is bevroren – maar eronder glinstert iets goudbruins met groen; een forel, die zich door de onzichtbare stroming voortbeweegt. Hij leeft, ondanks al het ijs.

Ik ga snel op mijn knieën zitten en geef met het uiteinde van mijn geweer een klap op het ijs. Ik wacht tot het water tot rust komt, tot de glinsterende schubben dichterbij komen, en uit wanhoop richt ik een smeekbede tot de Tovenares. De bloedmunt die ik voor deze forel zal krijgen, zal geen deuk in onze schulden slaan, maar ik wil niet met lege handen naar de markt gaan. Dat wil ik echt niet.

Ik concentreer me, en wacht tot mijn hart rustig wordt.

En – zoals vaker gebeurt – de wereld lijkt tot stilstand te komen. Nee, dat lijkt niet alleen zo, de wind ruist echt niet meer door de takken. Zelfs het zachtste getik, van smeltende sneeuw die op de grond valt, stopt, alsof de wereld zijn adem inhoudt.

Ik kijk naar beneden, naar de vage schittering in het troebele water – ook die is gevangen in de gestolen tijd. Voordat het moment voorbij is, haal ik uit, met mijn blote hand in het water.

De kou verdooft mijn vingers en trekt langs mijn pols omhoog. Terwijl ik mijn arm uitstrek en hem probeer te pakken, blijft de vis bewegingloos hangen – verstijfd – alsof hij het niet erg vindt om gevangen te worden.

Als ik mijn vingers om zijn glibberige romp klem, komt de tijd weer in beweging. De vis zwiept heen en weer in mijn hand – een en al spieren. Ik hou mijn adem in, bang om hem kwijt te raken. Voordat hij de vrijheid tegemoet kan springen, trek ik hem uit het water en smijt hem in één snelle, ge oefende beweging in mijn tas. Heel even kijk ik, een beetje misselijk, naar de vis die in het rond spartelt. De juten stof kronkelt.

En dan houdt het op.

Ik weet niet hoe het kan dat de tijd soms zomaar vertraagt. Ik heb het nooit tegen iemand gezegd, want papa heeft een keer verteld dat een man twintig jaar moest bloeden alleen maar omdat hij had beweerd dat hij met een simpele beweging van zijn hand de tijd een uur achteruit kon laten lopen. Kruidenheksen, zoals Calla in ons dorp, worden gedoogd om de bijgelovigen te vermaken – zolang ze de pacht maar betalen. Ik ging vaak naar haar toe om naar haar verhalen te luisteren over tijdgolven, vertragingen, gestolen tijd die soms zelfs kloven of aardschokken kan veroorzaken,

maar toen verbood papa het me om nog langer naar haar winkel te gaan, bang dat ik daarmee de aandacht op ons zou vestigen. Ik weet nog hoe het er rook: naar kruiden vermengd met het bloed van oude rituelen. Maar als papa me iets geleerd heeft, dan is het om me gedeisd te houden, want alleen dan zijn we veilig.

Ik steek mijn koude handen in mijn mouwen en ga weer op mijn hurken zitten, terwijl ik me opnieuw probeer te concentreren. Maar er zijn geen vissen meer, en de zonnestrallen strekken zich uit tussen de bomen.

Ik heb een knoop in mijn maag.

Ik kan het niet langer uitstellen: ik moet naar het marktplein.

Ik weet al jaren dat het er op een dag van zou komen, en toch vloek ik binnensmonds. Ik draai me om en zwaai de natte tas over mijn schouder. Ik ben dieper het bos in gegaan dan anders, en daar heb ik spijt van nu de natte sneeuw door mijn versleten laarzen dringt en de bomen de laatste warmte van de dag tegenhouden.

Geleidelijk aan wordt het bos lichter en na een tijdje zie ik de onverharde weg naar het dorp, die door honderden karrenwielen in een bevroren modderpoel is veranderd. Ik sjok langs de berm, en moet mezelf dwingen om door te lopen en naar de markt te gaan. De gedachten spoken door mijn hoofd: over het mes van de chirurgijn en de flesjes die klaarstaan om het bloed op te vangen. En over het bloed zelf, dat omgezet zal worden in ijzer, de vlaag van vermoeidheid die over je schijnt te komen wanneer hij de tijd uit je aderen zuigt.

Maar nog erger zijn de geluiden die 's nachts door de dunne wanden van ons kleine huis dringen, als papa ligt te woelen en te draaien op zijn strozak. De Tovenares weet hoe hard hij zijn slaap nodig heeft. De afgelopen maand zag ik hem voor mijn ogen zwakker worden, als een wintermaan.

Ik durf te zweren dat zijn ogen grijs aan het worden zijn – een teken dat iemands tijd bijna op is.

Was er maar niet zo'n duidelijke verklaring voor het feit dat papa vanmorgen niet aan mijn verjaardag heeft gedacht.

Dat is nog nooit gebeurd, nog nooit. Gaf hij maar toe dat hij zijn tijd

verkoopt, al heb ik hem gesmeekt om het niet te doen, en liet hij mij hem maar een paar jaar geven. En bestonden de Tovenares en de Alchemist maar echt, dan kon ik ze gevangennemen en eisen dat ze hem een langer leven gaven.

Misschien – ik durf er niet echt aan te denken – misschien heeft hij nog maar een maand te leven, een week, een dag?

Ik zie het beeld voor me van de oude zwerfster in Crofton, die haar laatste week had gegeven in ruil voor een bord soep. Ze strompelde van deur naar deur, groette iedereen die ze in het dorp tegenkwam en smeekte om een dagmunt of twee, of in elk geval een homp brood. Eerst vergat ze hoe mensen heetten, daarna vergat ze helemaal hoe het dorp eruitzag en zwierf ze over de weilanden, terwijl ze steeds haar hand optilde om op onzichtbare deuren te kloppen.

Papa en ik vonden haar. Ze lag met opgetrokken knieën en een ijskoud gezicht in het gras. Haar tijd was op. En het was allemaal begonnen met dingen vergeten.

Als ik aan haar denk, begin ik te rennen. Mijn bloed spoort me aan, smeekt me om omgezet te worden in munten.

Het eerste wat Crofton van zichzelf prijsgeeft zijn een paar dunne rookslieren, en dan een lappendeken van daken, die boven de heuvels uit komen. Het smalle pad naar ons kleine huis loopt vanaf de hoofdweg richting het oosten, nog ruim voordat je bij het dorp bent. Maar ik sla niet af en loop door, op het geluid en de rook van de markt af.

Binnen de lage stenen muur, die min of meer de rand van het dorp markeert, staan de huizen heel dicht tegen elkaar aan, als een groepje mensen die bescherming bij elkaar zoeken tegen de kou, het gevaar in de bossen, of tegen het langzaam wegvloeien van de tijd. Af en toe word ik ingehaald door mensen, dik ingepakt, hun schouders en hoofden gebogen tegen de koude wind.

Het marktplein is niet meer dan een strook modderige kasseien waar drie straten bij elkaar komen. Het is druk en rumoerig: iedereen moet

vandaag de pacht betalen, en het staat vol met mensen die willen verkopen. Mannen in grove boerenkielen en vrouwen met baby's op hun rug sjacheren boven rollen stof, opgestapelde broden en koeienbotten vol beenmerg, zonder op de zwervers te letten die van de ene naar de andere stal schuifelen om steeds dezelfde woorden te herhalen: een uur? Een uur? Maar hun stemmen gaan op in de rest van het marktruim. Overal hangen dikke rookwolken van de vuurtjes waarop wordt gekookt.

Voor de winkel van Edwin Duade, de chirurgijn, staat een lange rij; papa en ik zijn lang niet de enigen die aan het eind van de maand hun best moeten doen om de eindjes aan elkaar te knopen. Ik krijg altijd pijn in mijn buik als ik het zie: tientallen mensen die langs de muur wachten tot ze aan de beurt zijn om hun tijd af te staan, om hun bloed om te laten zetten in munten. Ik weet dat ik me bij hen moet aansluiten, maar ik kan mezelf er niet toe zetten om in de rij te gaan staan. Als papa erachter komt...

Misschien moet ik eerst iets eten, zodat ik me sterker voel voordat ik mijn tijd verkoop. En ik kan net zo goed de vis verkopen, hij stelt toch niet veel voor.

Ik loop naar de kraam van de slager, waar mijn vriendin Amma net reepjes gedroogd vlees uitdeelt aan een groepje schoolmeisjes met schone schorten. Ik voel een steek van heimwee en jaloezie. Ik had een van die kinderen kunnen zijn. Ik wás een van die kinderen, ooit. Na papa's verbanning van Everless, het landgoed van de familie Gerling – de woede die ik voel opkomen als ik eraan denk is inmiddels even vertrouwd als mijn eigen hartslag – gebruikte hij al zijn spaargeld om schriften en boeken voor me te kopen zodat ik naar school kon. Maar toen zijn zicht slechter werd, en hij steeds minder werk kreeg, was er geen geld meer voor schriften en boeken.

Papa heeft me alles geleerd wat hij weet, maar dat is anders.

Ik wil er niet over nadenken, en als Amma mijn kant op kijkt, zwaai ik naar haar. Ze lacht, waardoor het litteken dat over haar ene wang loopt kromtrekt. Het is een herinnering aan de aanval van bloedrovers, in het dorp waar ze vandaan komt. Haar vader werd vermoord en haar moeder lieten ze voor dood achter, maar ze had nog een paar dagen in haar bloed.

Ze klampte zich net lang genoeg aan het leven vast om haar twee dochters naar Crofton te kunnen brengen, maar toen zat haar tijd erop. Sinds die dag zorgt Amma voor haar zusje Alia.

Net als de schoolmeisjes begrijpt Amma waarschijnlijk niks van mijn haat voor de Gerlings. De Gerlings zorgen ervoor dat er in hun dorpen geen bloedrovers en dieven komen, zoals de mannen die Amma's ouders vermoordden, en ze houden toezicht op de handel. In ruil voor hun bescherming verwachten ze loyaliteit – en, natuurlijk, elke maand bloedmunten. De grenzen van Sempera worden zwaar bewaakt, zodat niemand er met het geheim van het bloedijzer vandoor kan gaan. Vandaar dat papa en ik op de landerijen van de Gerlings zijn gebleven, zelfs nadat we jaren geleden van Everless werden verbannen omdat de smederij was afgebrand.

Ik herinner me Everless heel goed: de lange gangen met de wandkleden en de glimmende bronzen deuren, de bewoners die in goudkleurige zijde en glinsterende juwelen in- en uitliepen. De Gerlings wachten je niet in het bos op om je keel door te snijden, maar het zijn ook dieven.

'Ik heb gehoord dat ze de datum hebben vastgesteld: het wordt de eerste lentedag,' zegt een van de schoolmeisjes dwepend.

'Nee, het is al eerder,' beweert een ander. 'Hij is zo verliefd, hij kan niet wachten tot de lente. Hij wil zo snel mogelijk met haar trouwen.'

Ik luister maar half, maar ik weet waar ze het over hebben. Ze hebben het over het enige waar iedereen het de laatste weken over schijnt te kunnen hebben: het huwelijk van Roan, dat de twee machtigste families in Sempera met elkaar zal verbinden.

Ik corrigeer mezelf: het huwelijk van Lord Gerling. Hij is niet meer dat magere jongetje met die spleet tussen zijn voortanden dat zich bij de kinderen van het personeel aansloot om verstoppertje te spelen. En als hij met Ina Gold trouwt, de beschermeling van de koningin, is hij min of meer de zoon van Hare Majesteit. Het koninkrijk Sempera is in handen van vijf families, maar een derde ervan is van de Gerlings. Roans huwelijk zal hen nog machtiger maken. Amma rolt met haar ogen.

'Hup, wegwezen,' zegt ze tegen de schoolmeisjes. 'Genoeg gekletst.'

In een stoet van bonte kleuren maken de meisjes zich uit de voeten. Vergeleken bij hun stralende gezichten ziet Amma er afgemat uit. Haar haar zit strak naar achteren en ze heeft donkere kringen onder haar ogen. Ik weet dat ze al sinds zonsopgang bezig is met het snijden en ophangen van het vlees. Ik haal de magere vis uit mijn tas en leg hem op de weegschaal.

‘Lange dag?’ vraagt ze terwijl ze de vis al in papier rolt.

Het lukt me om te lachen. ‘In de lente wordt het beter.’ Amma is mijn allerbeste vriendin, maar ook zij weet niet hoe slecht het er voor papa en mij voor staat. Als ze wist dat ik op het punt sta om te bloeden, dan zou ze medelijden met me hebben – of erger, me proberen te helpen. Dat wil ik niet. Ze heeft al genoeg problemen.

Ze geeft me een bloederige uurmunt voor de vis en doet er voor mij een reep gedroogd vlees bij. Als ik ze aanneem pakt ze mijn hand vast. ‘Ik hoopte al dat je vandaag langs zou komen,’ zegt ze op een zachtere toon. ‘Ik moet je iets vertellen.’

Haar vingers zijn koud en ze klinkt heel serieus. ‘Wat?’ vraag ik, zo luchtig als ik kan. ‘Heeft Jacob je eindelijk gevraagd of je er met hem vandoor wilt gaan?’ Jacob is een jongen uit het dorp die zo overduidelijk verliefd op haar is dat we er al jaren grappen over maken.

Ze schudt haar hoofd zonder te lachen. ‘Ik ga weg,’ zegt ze, terwijl ze mijn handen nog steeds stevig vastheeft. ‘Ik ga op Everless werken. Ze nemen heel veel bedienden aan om met de voorbereidingen van het huwelijk te helpen.’ Ze glimlacht onzeker.

Mijn mondhoeken gaan naar beneden en een koude tinteling verspreidt zich door mijn borstkas. ‘Everless,’ herhaal ik verbijsterd.

‘Jules, ik heb gehoord dat ze voor één maand een jaar betalen.’ Haar ogen beginnen te schitteren. ‘Een heel jaar, moet je je voorstellen!’

Een jaar dat ze van ons gestolen hebben, schiet er door me heen.

‘Maar...’ Het is alsof mijn keel wordt dichtgeknepen. Meestal lukt het me om mijn herinneringen aan Everless, aan mijn kindertijd, te verdringen. Maar Amma’s gezicht, zo vol hoop, brengt in één keer alles naar boven: het

labyrint van gangen, het uitgestrekte gazon, Roans lach. En dan wordt het vernietigd door de herinnering aan de brand. Ik krijg een bittere smaak in mijn mond.

‘Heb je de geruchten niet gehoord?’ vraag ik. Haar glimlach vervaagt, en ik aarzel. Ik vind het verschrikkelijk om haar geluk de grond in te boren, maar ik kan het niet voor me houden, dus ga ik verder. ‘Ze nemen alleen meisjes aan. Knappe jonge vrouwen. De oude Lord Gerling behandelt ze als speeltjes, waar zijn vrouw bij is.’

‘Dat risico moet ik nemen,’ zegt ze zacht. Ze laat mijn handen los. ‘Alia gaat ook, en Karina – haar man vergokt al hun tijd.’ Ik zie aan haar ogen hoe boos ze is; Karina is als een moeder voor haar, en Amma is woedend dat ze zo lijdt. ‘Niemand heeft werk. Everless is de enige kans die ik heb, Jules.’

Ik wil haar tegenspreken, haar duidelijk maken wat een Everless-meisje te wachten staat: vernedering en ondankbaarheid, dat ze allemaal een rang krijgen en dat hun eigen naam er niet meer toe doet, maar ik kan het niet. Amma heeft gelijk: al is het bloedgeld gestolen van mensen zoals papa en ik en Amma, wie voor de Gerlings gaat werken, krijgt goed betaald, naar Croftons maatstaven in elk geval.

En ik weet wat het is om honger te lijden. Bovendien deelt Amma mijn haat voor de Gerlings niet, noch de kennis van hun wreedheid. En dus lach ik naar haar, zo vrolijk mogelijk.

‘Het wordt vast geweldig,’ zeg ik, in de hoop dat ze de twijfel in mijn stem niet hoort.

‘Stel je voor, dan kan ik met eigen ogen de koningin zien,’ lacht ze. Papa veracht de koningin, maar de meeste mensen zien haar bijna als een soort godin. En dat is ook niet zo verwonderlijk: ze stamt nog uit de tijd van de Tovenares. Toen het bloedijzer door ieders aderen stroomde, werden we aangevallen door de legers van andere koninkrijken. De koningin, die toen de opperbevelhebber was van het Semperiaanse leger, versloeg hen, en sindsdien is ze aan de macht.

‘En Ina Gold,’ gaat Amma verder. ‘Ze zeggen dat ze beeldschoon is.’

‘Dat moet haast wel, als ze met Lord Gerling trouwt,’ antwoord ik opgewekt. Maar bij de gedachte aan Lady Gold trekt mijn maag samen. Iedereen kent haar verhaal: een weeskind, zoals er zoveel zijn. Als peuter werd ze achtergelaten op het kiezelstrand bij het paleis, als geschenk voor de koningin. Gezien het aantal pogingen om de koningin om te brengen, weigerde die in haar jonge jaren om te trouwen en zelf een kind te krijgen. In plaats daarvan beloofde ze dat ze een kind zou kiezen dat ze als prins of prinses zou grootbrengen – en als het kind het waard was, zou het de kroon krijgen op het moment dat zij afstand wilde doen van de troon. Ina’s ouders waren waarschijnlijk nog wanhopiger dan de pachtboeren van Crofton. De hofdame van de koningin liet haar oog op Ina Gold vallen en presenteerde haar aan de vorstin, die haar aanwees als haar dochter – en twee jaar geleden benoemde ze Ina officieel als haar erfgename.

Ze is nu zeventien, even oud als Amma en ik, maar zij zal de troon erven, en de rijkdommen, en ze zal eeuwenlang leven. Haar tijd zal ze doorbrengen met diners en dansfeesten en dingen waar ik me niet eens een voorstelling van kan maken, zonder zich zorgen te maken om wat er met mij en alle anderen gebeurt wier armzalige leven buiten de paleismuren voorbijflitst.

Ik hou mezelf voor dat dit de reden is voor de stekende jaloezie die ik voel, en niet het feit dat ze Roans vrouw zal zijn.

‘Jij zou ook kunnen komen, Jules,’ zegt Amma zachtjes. ‘Het zou fijn zijn om er samen naartoe te gaan, dan kunnen we op elkaar letten.’

Even zie ik het voor me: de smalle gangen van de personeelsvertrekken, het uitgestrekte gazon en de marmeren trappen.

Maar het is onmogelijk. Papa zou het nooit toestaan. We werden gedwongen om Everless te verlaten, we moesten op de vlucht voor de Gerlings, en dankzij hen lijdten we honger.

Dankzij Liam.

‘Ik kan papa niet achterlaten,’ zeg ik. ‘Dat weet je toch.’

Amma zucht. ‘Dan zie ik je als ik terug ben. Ik wil genoeg tijd sparen om weer naar school te gaan.’

‘Waarom leg je de lat niet hoger?’ zeg ik pesterig. ‘Misschien kom je wel

een edelman tegen die verliefd op je wordt en die je meeneemt naar zijn kasteel.’

‘Maar wat moet Jacob dan?’ zegt ze met een knipoog, en ik doe mijn best om te lachen. Opeens dringt tot me door hoe ontzettend eenzaam de maanden zonder Amma zullen zijn. En omdat ik plotseling bang ben dat ik haar nooit meer zal zien, sla ik mijn armen om haar heen. Alhoewel ze uren botten en kraakbeen heeft staan uitzoeken, ruiken haar haren nog steeds naar bloemen en kruiden. ‘Tot snel, Amma.’

‘Voordat je het weet ben ik weer terug,’ zegt ze. ‘Vol verhalen.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ zeg ik. Ik hoop alleen wel dat het vrolijke verhalen zijn, wil ik eraan toevoegen, maar ik doe het niet. Ik blijf nog zo lang mogelijk bij haar staan treuzelen, maar de zon wacht niet op me. Met lood in mijn schoenen loop ik naar de chirurgijn. Ik zigzag tussen de kramen door, om erachter te komen dat de rij voor de winkel van de chirurgijn nog steeds heel lang is. Ik kijk naar Duades deur met de afbeelding van een zandloper. Daarachter zal het mes glinsteren, en het poeder dat bloed en tijd omzet in ijzer.

Ik hou mijn blik op de grond gericht zodat ik de mensen niet hoeft te zien die de winkel uit komen: bleek en hijgend, en iets dichterbij de dood. Ik probeer mezelf wijs te maken dat het voor sommigen van hen de enige keer is, dat ze volgende week, als ze werk hebben gevonden, naar huis zullen gaan en een bloedmunt zullen oplossen in hun thee en die zullen opdrinken. Maar dat gebeurt niet, niet in Crofton – ik heb het in elk geval nooit gehoord. Het enige wat we doen is bloeden. Het enige wat we doen is verkopen.

Een paar minuten later kijk ik toch op, want er ontstaat commotie in de winkel; drie mannen komen naar buiten: twee pachtinners, Everlessmannen, met het glinsterende familiewapen op hun borst en zwaarden aan hun riem. Tussen hen in loopt de chirurgijn, die aan beide armen wordt vastgehouden.

‘Laat me los,’ roept Duade. ‘Ik heb niks verkeerd gedaan.’

De mensen beginnen te mompelen, en ik voel dat iedereen in paniek

raakt. In Duades winkel gebeurt vast van alles wat het daglicht niet kan verdragen, maar Gerlings wachters hebben het met een knipoog en een knikje, en een maandmunt van de ene naar de andere handpalm, altijd door de vingers gezien. De chirurgijn mag dan een geslepen, gierige man zijn, maar op een dag hebben we hem allemaal nodig.

Ik heb hem vandaag nodig.

Terwijl Duade zich probeert te verzetten, klinkt over het plein het geluid van paardenhoeven. En als er een witte merrie de hoek om komt, met een jongeman erop die zijn kap opheeft tegen de kou, is iedereen op slag stil, en staakt Duade zijn verzet.

Roan. Ik wil het niet, maar mijn hart maakt een sprongetje. De afgelopen maanden, sinds hij meerderjarig is, brengt hij wel vaker een bezoek aan de dorpen die in handen van zijn familie zijn. De eerste keer dat ik hem zag, herkende ik hem bijna niet, zo slank en oogverblindend knap als hij is geworden, en nu hoop ik stiekem elke keer als ik naar de markt ga dat ik hem zie, al weet ik dat hij mij nooit mag zien. Ik wil een hekel aan hem hebben, met zijn mooie kleren en die licht geringschattende glimlach op zijn gezicht die ons eraan moet herinneren dat elke boom, elk huisje en elke straatsteen van hem is. Maar mijn herinneringen aan Roan gaan te diep om hem te haten, hoezeer ik mijn best ook doe. Bovendien zijn de pachters milder als hij in de buurt is. Wat ze ook met Duade van plan waren, nu Roan er is zal het niet gebeuren.

Maar als ik me weer naar de winkel draai, zie ik geen opluchting op het gezicht van Duade, die nog steeds wordt vastgehouden. Wat ik op Duades gezicht zie is angst.

Verward kijk ik de andere kant weer op. De jongen op het paard doet zijn capuchon af. Hij heeft dezelfde brede schouders, de gebronsde huid en het donkere haar. Maar voor de rest is hij een en al hardheid: fronsende wenkbrauwen, een hoekige neus, een hoog, aristocratisch voorhoofd.

Het is alsof ik een stomp in mijn maag krijg.

Het is Roan niet. Het is Liam. Roans oudere broer, van wie ik dacht dat hij ergens veilig aan de kust aan een met klimop begroeide academie

geschiedenis studeerde. Liam, die al tien jaar in mijn nachtmerries opdoemt. Ik heb zo vaak over die nacht gedroomd waarin we wegvluchten, dat ik niet meer weet wat nachtmerrie is en wat herinnering, maar papa heeft ervoor gezorgd dat ik één ding nooit kon vergeten: Liam Gerling was niet onze vriend.

Liam probeerde Roan te vermoorden toen we nog kinderen waren. We speelden met z'n drieën in de smederij, en Liam duwde zijn broer in het vuur. Als ik Roan er niet uit had getrokken voordat de vlammen hem hadden omringd, zou hij levend verbrand zijn. En als beloning moesten mijn vader en ik het enige huis achterlaten dat ik ooit had gekend en op de vlucht slaan, want papa was bang dat Liam me iets zou aandoen als we zouden blijven, omdat Liam wist wat ik gezien had.

Later, toen ik twaalf was, kwam Liam erachter dat we in het kleine landhuisje net buiten Rodshire woonden. Ik werd midden in de nacht wakker van gestommel, en toen ik mijn slaapkamer uit kwam, greep papa mijn hand beet – hij had Liam weggejaagd, maar opnieuw moesten we vluchten.

Ik sta als aan de grond genageld, bevangen door mijn grootste angst: na al die jaren heeft hij mij, heeft hij mijn vader weer gevonden.

Ik weet dat ik me moet omdraaien, maar ik kan mijn blik niet van hem losmaken, ik zie de hele tijd voor me hoe hij door de rookwolken heen naar me keek, op de dag dat we Everless voorgoed achter ons lieten.

In gedachten hoor ik papa's stem. *Als je Liam Gerling ooit ziet: vlucht.*



Zelfs op zijn tiende was Liam al kil en afstandelijk. Ongeveer een jaar nadat wij het landgoed moesten verlaten, ging hij naar een kostschool, maar er deden geruchten de ronde dat hij over de landerijen van zijn familie trok. Personeel uit Crofton dat op Everless werkte zei dat zijn rustige voorkomen in één tel kon verdwijnen, dat hij zomaar in woede kon uitbarsten en dat zijn ouders hem hadden weggestuurd omdat ze bang voor hem waren. Maar hij had zijn broer niet uit woede in het vuur geduwd, en hij had ons niet uit woede naar Rodshire verjaagd. Het was uit wreedheid. Ik wil niet weten hoe groot zijn wrok de afgelopen jaren is geworden.

Nu, terwijl ik me tegen een deurpost zo klein mogelijk probeer te maken, begrijp ik niet hoe ik kon denken dat hij Roan was. De jongens zijn even lang en hebben dezelfde sterke bouw en zwarte krullen, maar Roans haar zit altijd door de war terwijl Liams haar strak naar achteren is gebonden. Zijn mond is een dunne streep, en hij knijpt zijn ogen half dicht, zodat je geen idee hebt wat er in hem omgaat. Op zijn paard, kaarsrecht in het zadel, hoog boven de mensenmenigte uit, doet hij aan een standbeeld denken: trots, bikkelhard en voor eeuwig aan de macht. Hij inspecteert ons, gaat met zijn blik langs de rij mensen die voor Duades winkel staan.

Ik wil mijn kap opdoen, maar ik ben te laat. Hij kijkt mijn kant op. Blijft zijn blik bij mij hangen, of lijkt dat zo? Angst grijpt me bij de keel en als ik mijn kap over mijn haren trek, trillen mijn handen. Ik wil me omdraaien en wegrennen, maar daarmee zou ik juist zijn aandacht trekken.

Gelukkig heeft Liam weinig interesse voor gewone dorpsbewoners, en zijn blik gaat verder, naar de twee pachtinners die Duade vasthouden.

De oude chirurgijn kijkt doodsbang uit zijn ogen. Roan zou de mannen tot de orde hebben geroepen, maar Liam heeft een heel ander karakter.

‘Alstublieft...’ Het is zo stil geworden dat ik Duades smeekbede van een afstand kan horen. ‘Lord, het was een vergissing, meer niet.’

‘Je hebt de wet overtreden. Je hebt bloed afgenomen van een kind.’ Liams stem is lager, maar hij klinkt nog steeds even kil als toen hij klein was. ‘Ontken je dat?’

Er glijdt een schaduw over de gezichten van veel omstanders, en ik weet dat zij de ouders zijn die in de rij staan. De tijd van kinderen is onvoorspelbaar, moeilijk te meten en moeilijk om te zetten, en de kans is groot dat ze te veel afnemen en het kind het leven laat. Toch hebben veel mensen geen andere keus, en het moet een verschrikkelijke straf zijn je kind te zien bloeden, wreder dan iemand van de familie Gerling zich ooit kan voorstellen.

‘Hoe kon ik nou weten dat ze nog een kind was?’ Duade kijkt met een paniekerige blik naar Liam en het ene na het andere excuus rolt over zijn lippen. ‘Ik geloof wat mensen me vertellen, ik ben maar een knecht en...’

Liams stem snijdt kil en scherp als een mes door de lucht. ‘Neem hem mee naar Everless. Bloed voor een jaar.’

Duade maakt zijn zin niet af. ‘Een jaar?’ Even lijkt hij te verbaasd om iets te zeggen. En dan raakt hij in paniek. ‘Heer Gerling, alstublieft...’

De pachtinners sleuren Duade naar een paardenkar verderop. Liam draait zijn been, alsof hij van zijn paard wil stappen, en ik word zo misselijk dat mijn maag zich bijna omkeert. Plotseling ben ik bang dat ik zal flauwvallen. Als Liam door iets wordt afgeleid, doe ik mijn hoofd naar beneden en loop weg, naar een steegje vanwaar ik een kortere weg naar huis kan nemen.

Als ik aan de rand van het plein ben, kijk ik nog één keer achterom. En onmiddellijk weet ik dat ik dat niet had moeten doen. De rij voor de winkel van de chirurgijn is verdwenen, maar Liam staat er nog, en hij kijkt me recht in mijn ogen. Een ogenblik staat mijn hart stil, maar dat ogenblik

duurt een eeuwigheid te lang. Ik ben verstijfd en kan geen kant op, gevangen door zijn priemende blik. Als hij me herkent...

Vlucht. Mijn vaders stem.

Maar Liam geeft zijn paard de sporen en draait het dier de andere kant op, richting de hoofdweg, alsof hij zo snel mogelijk weg wil uit zo'n achterlijk dorp als het onze. Mijn ademhaling suist in mijn oren als ik me ook omdraai en snel naar huis loop.

Als ik vanuit het dorp bij ons dorre tarweveld kom, zakt de paniek die me in haar greep hield een beetje weg en voel ik alleen de afgrijselijke angst die Liam met zijn blik diep binnen in me heeft achtergelaten. Sinds die nacht dat we uit Everless verbannen werden, heb ik last van nachtmerries; verschrikkelijke beelden van vlammen en rook gaan in mijn dromen over in een achtervolging, door een moordenaar zonder gezicht. Dromen over vuur en angst en de bijtende stank van gloeiend metaal en brandend stro, die ik weer ruik als ik Liams ogen voor me zie.

Het is tien jaar geleden dat hij me voor het laatst gezien heeft, zeg ik voor de zoveelste keer tegen mezelf. Papa en ik behoorden tot het personeel, ik was een zevenjarig meisje met knokige knieën en ik was gekleed als dienstmeid, met een kapje op mijn hoofd. Papa zou hij waarschijnlijk wel herkennen, maar ik heb geen enkele reden om aan te nemen dat hij mij herkent.

Pas als ons huis in zicht komt, met een ijle sliert rook uit de schoorsteen, denk ik eraan dat ik eten mee zou nemen. We moeten het vanavond maar met Amma's reep gedroogd hertenvlees doen. We zullen met een lege maag naar bed gaan, en ik hoop maar dat papa blij is met de uurmunt die ik voor de forel heb gekregen.

De zon is bijna onder. Ik kijk naar het westen, naar de horizon met de grijze en roodgouden strepen. Er is weer een dag voorbij.

Op de achterdeur hangt een verdroogde krans van klimop, en achter het raam zit een vosje dat ik als kind van ijzerdraad en spijkers heb gemaakt. Mijn moeder geloofde kennelijk in dit soort talismannen. Volgens papa was ze urenlang bezig om dennentakken met draad bij elkaar te binden of om het oude houten beeldje van de Tovenares op te poetsen: een sierlijk

figuurtje dat in de vensterbank staat, met een klok in haar ene hand en een mes in haar andere. Het moet ons bescherming bieden en een lang leven. Een soortgelijk beeld, maar veel groter en minder mooi, staat in de buurt van de westelijke muur bij Crofton, waar de gelovigen – of de wanhopigen – naartoe gaan als ze iets van haar willen. Alhoewel papa er nooit iets over heeft gezegd, weet ik dat hij deze spullen in huis laat staan als herinnering aan mijn moeder. Hij gelooft net zomin in hun werking als ik. Als de Tovenares bestaat, dan verhoort ze onze gebeden niet.

Als ik binnen ben, wacht ik in de keuken tot ik aan het donker gewend ben. Ik zie ertegenop om mijn vader met lege handen onder ogen te komen. Niet omdat hij boos zou worden – dat wordt hij nooit – maar omdat ik bang ben om te zien hoe mager hij is en hoe erg zijn handen trillen. Wat zal hij vergeten zijn terwijl ik weg was? Mijn naam? Mijn gezicht? Door mijn angst toen ik Liam Gerling zag, en de commotie die hij veroorzaakte, heb ik niet meer aan de pacht gedacht. En nu ze Duade mee naar Everless hebben genomen om zijn bloed aan de chirurgijn van de Gerlings te geven, is alle hoop vervlogen om mijn tijd te verkopen voordat de pachtinner langskomt.

In de andere kamer klinkt een onbekende stem, en ik verstijf. Door het geknetter van het vuur kan ik de woorden niet verstaan, maar het is de stem van een man. De angst raast door mijn lichaam. Heeft Liam me dan toch herkend? Heeft hij iemand achter me aan gestuurd?

Ik loop op mijn tenen naar de drempel en doe het gordijn een beetje opzij. En blijf staan.

Het duurt even voordat tot me doordringt wat ik zie. De pachtinner, een man uit Crofton die elke maand als een besmettelijke ziekte van deur tot deur gaat, zit tegenover mijn vader bij de haard. Hij is vroeg; vroeger dan anders in elk geval. Tussen hen in staat het houten tafeltje met een rij spullen erop: een kleine koperen schaal, een glazen flesje, een mes van zilver. Dezelfde spullen die ik altijd door het raam van Duades winkel op de toonbank zie staan. De spullen om tijd af te nemen.

Papa kijkt mijn kant op. Zijn troebele ogen worden groot. 'Jules,' zegt hij,

terwijl hij overeind probeert te komen. ‘Ik had niet verwacht dat je voor het donker thuis zou zijn.’

Het doet pijn aan mijn hart: het is al donker.

‘Wat is hier aan de hand?’ vraag ik met overslaande stem, terwijl ik donders goed weet waar ze mee bezig zijn. De pachtinner kijkt mijn kant op; hij lijkt veel te groot voor ons kleine huis.

Mijn vader laat zich terug in zijn stoel zakken. ‘Ik betaal onze pacht,’ zegt hij rustig. ‘Waarom wacht jij niet buiten? Geniet nog maar even van de warme dag.’

Voordat ik kan antwoorden, onderbreekt de pachtinner ons. ‘Vier maanden dus,’ zegt hij. Hij klinkt zakelijk, verveeld bijna. ‘Voor deze maand en de vorige.’

‘Vier maanden?’ Ik doe een stap naar voren. Mijn stem schiet omhoog. ‘Papa, dat kun je niet aan.’

De man kijkt even naar me en haalt zijn schouders op. ‘Dat is de boete die erop staat als je te laat bent.’ Hij kijkt nog een keer naar me en draait zich dan om naar zijn spullen. ‘Tijd is er om te gelde te maken, meisje.’

Het is een uitdrukking die je in het dorp vaker hoort: waarom zou je tijd sparen als elke dag even verschrikkelijk is als de dag ervoor en even verschrikkelijk als de dag erna? Maar de woorden maken me woedend nu ik ze uit de mond van deze man hoor, die niet weet wat honger is en die het nog nooit echt koud heeft gehad. Ik bal mijn vuist. Maar ik besluit om de uurmunt uit mijn zak te halen. ‘Hier,’ zeg ik, terwijl ik de munt omhooghou. ‘Neem deze, en ik...’

De pachtinner onderbreekt me met een vreugdeloze lach.

‘Bewaar jij je uur maar, meisje,’ zegt hij. ‘En kijk niet zo verdrietig. Als je vaders tijd op is, erf jij zijn schulden. Zo zou ik niet willen beginnen.’

Het scheldwoord dat in me opkomt, blijft in mijn keel steken. *Als papa’s tijd op is.* Hij zegt het alsof hij verwacht dat het binnenkort zover zal zijn. Heeft hij mijn vaders bloed gemeten?

Mijn vader kijkt de andere kant op. Zijn kaken bewegen alsof hij iets wil zeggen, maar voordat de man zijn mes kan pakken, pakt hij het zelf.

Hij trekt een rechte lijn over zijn handpalm, heel rustig, alsof hij met houtskool op papier tekent in plaats van met een mes in zijn hand snijdt. Bloed welt op. ‘Vier maanden,’ herhaalt hij, en hij pakt een glazen flesje, drukt het tegen zijn hand en vangt het stroompje bloed op. ‘Ik heb genoeg tijd.’

Maar ik geloof niet dat ik het me inbeeld: ik zie zijn gezicht elke seconde bleker worden, de lijnen rond zijn mond worden dieper en als het eerste flesje vol is en met een kurk erop in de tas van de pachtinner verdwijnt, zie ik hem een beetje in elkaar zakken. Voordat hij het tweede flesje kan pakken, grijp ik hem bij zijn pols.

‘Nee.’ Met mijn andere hand sla ik het mes weg, zodat hij er niet meer bij kan. De pachtinner kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan, en ik richt me nu tot hem. ‘Vier maanden voor twee maanden pacht? Dat kan niet.’

‘Jules.’

Ik negeer mijn vaders gefluisterde vermaning. De pachtinner kijkt verveeld, wat me bijna nog kwader maakt dan het feit dat hij mijn vaders tijd steelt. Maar ik slik mijn woede weg en met een geforceerde glimlach op mijn gezicht en een honingzoete stem zeg ik: ‘Koop mijn tijd, Lord. U kunt vijf maanden krijgen.’

Ik zie een gretige twinkeling in zijn ogen, en ik weet wat hij denkt: hij kan de pacht aan de Gerlings geven en de extra maand in zijn eigen zak steken. Maar mijn vader kapt ons af: ‘Ze is zestien.’

‘Ik ben zeventien,’ zeg ik, vol zelfhaat als ik de verwarde uitdrukking op mijn vaders gezicht zie. ‘Papa, vandaag is het de elfde. Ik ben zeventien geworden.’

De pachtinner kijkt van mijn vader naar mij en weer terug, en weet duidelijk niet wie hij moet geloven. Hij mompelt iets en schudt zijn hoofd. ‘Nee, als ik een kind laat bloeden, roep ik de toorn van de Tovenares over me af. Dat risico neem ik niet.’

De toorn van de Tovenares of van de familie Gerling?

‘Alsjeblieft.’ Ik draai me half naar mijn vader en richt me nu tot beide

mannen. ‘Ik heb niet eerder tijd gegeven. Ik kan het later terugverdienen.’

‘Dat is makkelijk gezegd,’ zegt mijn vader koppig. ‘Maar het is moeilijk waar te maken. Pachtinner, geef me een flesje.’

‘Ik ga op Everless werken.’ De woorden zijn mijn mond uit terwijl ik nog niet eens wist dat ik het besluit had genomen. Mijn vader kijkt geschrokken op, en staart me met een woedende blik aan.

De pachtinner kijkt niet op of om. ‘En?’ zegt hij.

‘En...’ Ik slik en probeer me te herinneren wat Amma me op de markt heeft verteld. ‘Ze betalen een jaar per maand. Als u ons nog even de tijd geeft, betaal ik het dubbele van wat we u verschuldigd zijn. En,’ voeg ik eraan toe, terwijl ik mijn wanhoop probeer te verhullen, ‘ik betaal nog twee maanden vooruit ook.’

Smeergeld. Nu heb ik zijn aandacht. Hij bekijkt me van top tot teen, taxeert me zo uitvoerig dat mijn nekharen overeind gaan staan, maar ik hou mijn kin opgeheven en verdraag zijn blik die langs mijn lichaam gaat. Ik weet dat de Gerlings uiterlijk en leeftijd belangrijk vinden. Ik ben geen Ina Gold, maar ik heb mijn moeders lange benen en glanzende haren. Met andere kleren zou ik een Everless-meisje kunnen zijn.

‘Jules!’ Mijn vader grijpt zijn stok en strompelt overeind. Als hij staat is hij veel groter dan wij, en met pijn in mijn hart zie ik even de man voor me die hij ooit was: trots en sterk genoeg om elke Everless-bewaker op afstand te houden. Ik sla mijn blik neer en kijk naar de tafel. Hem op deze manier negeren doet zeer, maar ik weet niet hoeveel tijd hij al verkocht heeft, en hoeveel hij nog heeft.

‘Geen sprake van. Ik verbied het je, als...’

‘Ga zitten,’ zegt de pachtinner ongeduldig. ‘Ik heb wel wat beters te doen dan naar het gekibbel van een stel dorpelingen te luisteren.’

Mijn vader laat zich langzaam in zijn stoel zakken. Zijn ogen zien zwart van woede en angst.

‘Ik geef jullie een dag om dit uit te vechten,’ zegt de pachtinner, met een stem waar de minachting vanaf druipt. Hij duwt zijn stoel naar achteren. ‘Als je van plan bent om naar Everless te gaan, zie ik je morgenochtend

vroeg op het marktplein, dan zullen we zien of ze je willen hebben. Zo niet, dan kom ik morgen terug om de rest van de pacht op te halen.’

‘Bedankt voor uw geduld,’ antwoord ik. Papa’s ogen zijn op mij gericht. ‘Tot morgenochtend.’

De pachtinner broemt iets onverstaanbaars. Als hij wegloopt en de deur met een harde klap achter zich dichtgooit, valt er een oorverdovende stilte.

‘Hoeveel tijd heb je nog?’ De woorden rollen ongevraagd mijn mond uit.

Of hij doet alsof hij het niet hoort, of hij negeert me. Hij blijft naar de tafel kijken terwijl hij met een doek de snee in zijn handpalm dept. ‘Jules...’

‘Hoeveel?’ dring ik aan.

‘Genoeg.’ Ik weet niet of dit een antwoord is of een terechtwijzing. Hij zucht. ‘Je bent nog maar een kind. Je zou terug naar school moeten gaan.’

‘En jij zou me verteld moeten hebben dat we achterliepen met de pacht. Ik had kunnen betalen. Ik heb de tijd.’

‘Nee,’ zegt mijn vader, en voor het eerst klinkt hij streng. ‘Dat zal ik niet toestaan.’

‘Maar er is bijna geen werk.’ De boosheid die ik heb onderdrukt, de woede waar ik niets van kon laten merken toen de pachtinner er was, zoekt nu een uitweg. ‘Wat betekent dat voor ons – voor jou? Ik heb je nodig, papa.’ Ik wil het niet, maar de tranen springen in mijn ogen. ‘Heb je daaraan gedacht, voordat je de pachtinner toestemming gaf om je te laten bloeden?’

‘Er zijn dingen in de wereld die je nog niet begrijpt, Jules.’ De confrontatie heeft hem uitgeput en hij zakt steeds verder weg in zijn stoel. Schuldgevoel tintelt in mijn nek: hij heeft net een maand bloed laten afnemen, en hij moet bekaf zijn. ‘De Gerlings zijn wrede mensen, gedreven door hebzucht,’ zegt hij kwaad. ‘Die jongen, Liam, zou nog liever gezien hebben dat we werden geëxecuteerd dan dat hij de waarheid over de brand had...’

Zijn woorden gaan over in gehoest. En als hij opnieuw begint te praten, klinkt zijn stem zo zacht, zo zwak, dat ik me afvraag of ik het me niet inbeeld. ‘Ik zal niet toestaan dat ze jou krijgen.’

‘Ze zullen me niet krijgen. Ze zullen me niet eens herkennen,’ zeg ik. Ik doe mijn best om niet kwaad te klinken, maar ik ben het zat om me te

moeten verbergen, om af te moeten wachten. ‘En als ik genoeg tijd verdien, kan ik terug naar school.’

‘Nee,’ zegt hij met een ijsskoude ondertoon. ‘Je gaat niet terug naar Everless. Ik verbied het je.’

‘Alsjeblieft, papa. Ze zullen me niet herkennen, echt niet.’ Ik hoor mezelf praten: zeurderig, kinderachtig. Ik ben geschrokken van papa’s uitbarsting. Ik weet dat hij de Gerlings haat – dat doe ik ook – maar als ik uit hun buurt moet blijven, zal hij de rest van zijn leven geven, en dat is het niet waard. Overheerst zijn angst alles?

‘Ik ben nog altijd je vader,’ zegt hij. ‘En zolang je onder mijn dak woont, doe je wat ik zeg.’

Ik doe mijn mond al open om hem tegen te spreken, als ik iets besef.

Hij kan me niet tegenhouden.

Nadat papa Liam die nacht, toen ik twaalf was, had weggejaagd, besloot hij ons verleden te begraven. Als mensen zouden weten dat de verbannen smid van de Gerlings in hun dorp was komen wonen, zouden ze hun wenkbrauwen fronsen en vragen stellen: waarom had papa zijn goede positie ingeruild voor een marginaal leven in het dorp? Of nog erger: misschien zou Liam ons opnieuw vinden, misschien zou hij een wraakactie op touw zetten. Het was volgens papa beter om een oninteressant verhaal te verzinnen, iets wat wel vaker voorkwam: een boer en zijn dochter hadden hun land achtergelaten nadat de oogst door een luizenplaag was mislukt. Hij leerde me om te liegen, zodat niemand op ons zou letten.

En nu beseft hij het niet, maar ik was een goede leerling.

Ik zucht diep. ‘Amma gaat naar Everless,’ zeg ik. ‘Misschien kan ik haar baantje bij de slager overnemen.’

Papa kijkt wat vriendelijker. ‘Misschien.’ Hij strekt zijn arm uit, legt zijn hand op de mijne. ‘Ik vind het verschrikkelijk dat je moet werken, maar hier zijn we in elk geval samen.’

Ik glimlach naar hem. Kon ik hem de waarheid maar vertellen: dat ik bij het idee om terug te gaan naar Everless misselijk word van angst, maar dat ik het toch zal doen. Hij lacht, opgelucht, en ik weet dat hij me niet

doorheeft. Ik sta op, geef hem een kus op zijn voorhoofd en loop naar de keuken om het eten klaar te maken.

Als papa niet kijkt, pak ik het beeldje van de Tovenares uit de vensterbank – het beeldje dat van mijn moeder was – en laat het in mijn zak glijden. Misschien zal de Tovenares me geluk brengen. Misschien dat de gedachte aan haar me kracht zal geven.

Tegen zonsopgang zal ik beide nodig hebben.